

Secció I - Comunitat Autònoma de les Illes Balears

1.- Disposicions generals PRESIDÈNCIA DEL GOVERN

Núm. 9568

Llei 1/1996, de 23 d'abril, de modificació de l'article 45 de la Llei 2/1989, de 22 de febrer, de la Funció Pública de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

EL PRESIDENT DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA DE LES ILLES BALEARS

Sia notori a tots els ciutadans que el Parlament de les Illes Balears ha aprovat i jo, en nom del Rei i d'acord amb el que s'estableix a l'article 27.2 de l'Estatut d'Autonomia, promulg la següent

LLEI DE MODIFICACIÓ DE L'ARTICLE 45 DE LA LLEI 2/1989, DE 22 DE FEBRER, DE LA FUNCIO PÚBLICA DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA DE LES ILLES BALEARS.

Exposició de motius

La llengua coneguda històricament i científica com a llengua catalana, és una de les llengües romàniques o neollatines nascudes per l'evolució del llatí com a resultat de l'abundant ús oral i escrit que en feren els pobles integrats successivament en el que va ser l'Imperi Romà.

El nom de «català» per designar aquesta concreta evolució del llatí clàssic, es comença a utilitzar i a reconèixer des del segle XII, si bé, en aquells moments, també se la coneixia com «romanç», «pla», «vulgar» i amb algun altre nom i, des d'una localització geogràfica originària en el Rosselló i en el Principat de Catalunya, es va anar estenent, durant els segles XIII i XIV, cap a les Illes Balears i cap al Regne de València amb una cronologia paral·lela a la de la Reconquesta.

Les Illes Balears passaren a formar part de l'àrea lingüística catalana en el segle XIII (Mallorca, en el 1229; Eivissa i Formentera, en el 1235; i Menorca, en el 1287) i, de llavors ençà, el català ha estat la llengua pròpia de les Illes Balears.

Des d'aquell moment històric, la llengua catalana (juntament amb el llatí en relació amb determinats usos i funcions solemnes) s'arriba a convertir en la llengua utilitzada per la Cancelleria i per l'Administració General i, en definitiva, és la llengua usada pel poble de les Illes Balears com a instrument autèntic de comunicació social, econòmica i cultural.

Els segles XVI i XVII marcaren una època de decadència que es va manifestar en una minoració de la cultura dels pobles de llengua catalana determinada per la prevalença progressiva de la cultura castellana amb motiu de l'impuls que li transmetia una situació política de predomini, davant la qual, però, es pot afirmar que la gent del poble no va abandonar mai l'ús de la llengua autòctona.

En el segle XVIII, els decrets de Nova Planta aboliren els òrgans d'autogovern nascuts a l'empara de l'antiga Corona d'Aragó.

El dia 28 de novembre de 1715 el rei Felip V va signar al *Buen Retiro* el Reial Decret de Nova Planta de l'Audiència de Mallorca, així mateix cal remarcar la resolució reial de l'11 de setembre de 1717 la qual, quant a la consulta dels jurats de la Universitat i quant a la Ciutat i el Regne de Mallorca sobre la llengua a utilitzar en l'administració, disposa: «*En cuanto a esta duda mando, se executen los despachos, como se propone en ella; previniendo, se procure mañosamente ir introduciendo la lengua castellana en aquellos pueblos.*».

La llengua catalana va entrar, doncs, en un procés oficial de marginació en els diversos àmbits d'ús públic i formal en els quals, fins aleshores, s'havia emprat amb tota normalitat.

Tot continuant amb la mateixa dinàmica, la Pragmàtica de Carles III, el 1768, va eradicar la llengua catalana de la documentació oficial, civil i eclesiàstica i, més endavant, ja durant el segle XIX, diversa normativa d'origen estatal prohibeix l'ús de la llengua catalana a l'ensenyament.

No obstant això, durant el segle XIX es produeix un cert moviment de recuperació de la cultura dels pobles de parla catalana, especialment en la literatura, que repercutirà en altres àmbits socials com el periodisme, l'ensenyament i la política local, això permetrà, a principis del segle XX, la creació d'institucions

com l'Institut d'Estudis Catalans (1907) i d'altres de característiques similars.

Malgrat això, en el segle actual, la llengua catalana ha continuat patint, tret del breu parèntesi que suposà la Segona República, una situació marginal, que es fa més evident, en determinat moment, ja que és patent que no s'utilitzava en l'ensenyament ni en els mitjans de comunicació i que l'ús n'era interdit en l'àmbit oficial i en el públic, cosa que culminà en el període polític marcat per la dictadura franquista.

Amb aquests antecedents, l'entrada en vigor de la Constitució Espanyola de 1978 inaugura un nou ordre polític i jurídic que, trencant amb els postulats del règim anterior, respon a una exigència social en relació amb la implantació d'un sistema democràtic de govern i amb unes pretensions innegables d'autonomia i d'afirmació de la identitat pròpia de diversos territoris en el marc d'un estat social i democràtic de dret, que es pronuncia a favor de la proclamació de la llibertat, la igualtat, la justícia i el pluralisme polític, com a valors superiors de l'ordenament jurídic.

La norma fonamental, en efecte, reconeix i garanteix el dret a l'autonomia de totes les nacionalitats i regions en el marc de la unitat de la nació espanyola com a pàtria comuna i indivisible de tots els espanyols i estableix, d'acord amb això, una estructura composta de l'Estat, de manera que les comunitats autònomes apareixen com la solució organitzativa que és exponent dels interessos del territori respectiu.

Però, a més a més, la Carta Magna té especialment en compte el fet plurilingüe com a signe inequívoc d'identitat d'algunes comunitats autònomes i, així, l'article tercer de la Constitució Espanyola representa el primer tombant en la configuració del marc jurídic adequat, que permetrà l'inici d'un procés de recuperació i de promoció de les llengües pròpies dels territoris amb identitat lingüística diferenciada que posarà remei, a poc a poc, a la situació anterior de desemparament lingüístic a àmbits territorials com el de les Illes Balears.

El nucli de l'article tercer precitat estableix, després d'afirmar que el castellà és la llengua oficial de l'Estat, que les altres llengües espanyoles seran també oficials a les respectives comunitats autònomes, d'acord amb els seus estatuts, i que la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que s'ha de respectar i protegir especialment.

A partir d'una declaració constitucional tan explícita, l'Estatut d'Autonomia per a les Illes Balears, aprovat per la Llei orgànica 2/1983, de 25 de febrer, proclama un verdader règim de cooficialitat lingüística en el territori autònom - o de «doble oficialitat», segons expressió doctrinal pròpia de la matèria - en els termes concrets de l'article tercer, el qual, literalment, disposa que la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, serà juntament amb la castellana, la llengua oficial de la Comunitat Autònoma.

Ahora, el mateix article tercer de l'Estatut, ressalta el dret que tenen tots els ciutadans de les Illes a conèixer-la i a usar-la i que ningú no pot ser discriminat per causa de l'idioma.

Així mateix, l'Estatut d'Autonomia vincula l'actuació dels poders públics autònoms a l'objectiu d'aconseguir equilibrar, pel que fa referència a l'ús lingüístic, la situació de la llengua catalana i de la castellana i, així, l'article 14 de l'Estatut encomana als poders públics la normalització lingüística corresponent i, concretant aquests fins, atribueix a l'Administració autònoma la competència exclusiva per a l'ensenyament de la llengua catalana, en harmonia amb els plans d'estudis estatals, i estableix que les modalitats insulars de la llengua catalana seran objecte de protecció i d'estudi, sense perjudici de la unitat de l'idioma.

El model de multilingüisme adoptat per la Constitució gira al voltant del concepte de llengua oficial i, respecte d'això, d'acord amb la doctrina del Tribunal Constitucional proclamada a partir de la Sentència 82/1986, de 26 de juny, una llengua és oficial quan és reconeguda pels poders públics com a mitjà normal de comunicació entre ells i en la relació d'aquests amb els subjectes privats, amb plena validesa i efectes jurídics.

L'oficialitat de la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, es fonamenta en el respecte a un estatut de territorialitat derivat del text constitucional i solemnitzat en l'Estatut d'Autonomia amb la finalitat de mantenir la primacia de cada llengua en el seu territori històric. L'oficialitat del castellà, d'altra banda, s'ha de derivar del respecte a un estatut personal que prové, en aquest cas, de la pròpia norma constitucional la qual proclama aquesta oficialitat per a l'àmbit íntegre de l'Estat espanyol amb la finalitat d'emparar els drets lingüístics de tots els ciutadans amb independència del territori en el qual es trobin.

En el marc constitucional i estatutari la Comunitat Autònoma de les Illes Balears és dipositària del deure i del dret de regular l'ús de la llengua catalana com a llengua pròpia i la relació d'aquesta amb el castellà com a llengua oficial de tot l'Estat. Fet ús d'aquestes competències s'aprovà la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística a les Illes Balears, els objectius de la qual queden reflectits en el seu article primer.

En aplicació de l'article 9.1 d'aquesta Llei 3/1986, de 29 d'abril, es va dictar el Decret 100/1990, de 29 de novembre, pel qual es regula l'ús de les llengües oficials de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, mitjançant el qual s'ordena i sistematitza l'ús de la llengua catalana, oralment o per escrit, en les activitats administratives.

Després de l'exposició del conjunt normatiu general sobre la matèria, s'ha d'abordar més concretament la problemàtica que susciten els drets i els deures lingüístics en les relacions anomenades de supremacia especial i, més particularment, en l'àmbit de la funció pública.

En aquest sentit, una de les qüestions que s'havien de resoldre era si les administracions públiques poden fixar, quant a la regulació dels diferents sistemes de selecció i contractació del personal, l'exigència de conèixer la llengua cooficial amb la castellana, ja sigui com a mèrit preferent, ja sigui com a condició ineludible per accedir al servei de l'Administració pública.

Aquesta és una qüestió clarament lligada a la prohibició constitucional i estatutària de la discriminació per motius lingüístics que convé tractar amb cautela i fer servir la doctrina jurisprudencial emanada sobre aquesta matèria.

En aquest punt, s'ha de començar per indicar que la postura inicial del Tribunal Suprem en relació amb la valoració de l'idioma català com a simple mèrit per accedir a un lloc de treball al servei d'una administració pública fou qualificada, per la doctrina, com a cautelosa i, en algun cas, fins i tot pertorbadora, pel fet que considerà il·legítima aquesta valoració de l'idioma català com a mèrit en un procés selectiu d'accés a la funció pública.

Aquesta postura, no obstant això, s'ha anat superant a poc a poc i, actualment, s'han de reconèixer amb satisfacció els progressos de la jurisdicció ordinària sobre aquesta matèria, que s'han produït, en general, a l'empara de la doctrina jurisprudencial emanada del Tribunal Constitucional.

Efectivament, l'actitud del Tribunal Constitucional ha estat, generalment, més sensible en aquest terreny i, així, a partir del pronunciament contingut a la Sentència 76/1983, de 5 d'agost, s'ha evolucionat cap a la interpretació més satisfactòria dels postulats de la Carta Magna sobre les llengües cooficials diferents de la castellana.

A la Sentència 46/1991, de 28 de febrer, el Tribunal Constitucional va tenir ocasió de pronunciar-

se sobre l'exigència d'una capacitació lingüística determinada per accedir a la funció pública en una comunitat autònoma amb dues llengües oficials (en concret, aquesta sentència es refereix al contingut de l'article 34 de la Llei 17/1985, de 23 de juliol, del Parlament de Catalunya, en el qual s'exigia de manera general una capacitació lingüística al personal que volgués ingressar al servei de l'Administració pública catalana).

En aquesta sentència, el Tribunal Constitucional interpreta l'article 3 de la Constitució en relació amb els articles 14, 23.2 i 103 de la Carta Magna i resol el litigi amb la proclamació de la constitucionalitat plena de l'article 34 de la Llei 17/1985, de 23 de juliol, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, per tal com aquesta exigeix que «en el procés de selecció s'ha d'acreditar el coneixement de la llengua catalana en la seva expressió oral i escrita».

L'anàlisi de la doctrina jurisprudencial del Tribunal Constitucional assenyalava que és possible l'exigència d'uns coneixements orals i escrits mínims a tot el personal al servei d'una administració pública radicada en una comunitat autònoma amb dues llengües oficials. A més, insisteix el suprem interpret de la Constitució que aquesta exigència és compatible amb les bases estatals dictades per l'article 19 de la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de *medidas para la reforma de la Función Pública*, aplicables a totes les administracions públiques i conclou, definitivament, que l'exigència de coneixements lingüístics no és discriminatòria per a aquelles persones que no coneixen la llengua catalana ni és, tampoc, un requisit contrari al principi de mèrit i de capacitat que estableix l'article 103 de la Constitució (fonament jurídic II de la Sentència). Per això, tot interpretant-lo, assenyalava el Tribunal Constitucional que aquest article 103 imposa la càrrega, a qualsevol aspirant a una plaça a l'Administració pública, d'acreditar la capacitat, els coneixements i la idoneïtat de què disposa i, així, l'exigència del coneixement de l'idioma oficial. Tanmateix, s'haurà de tenir en compte, en cada cas, que el nivell i el domini de la llengua que s'exigeix seran adequats a l'activitat que ha d'exercir en el si de l'administració i al context social on s'hagi de desplegar la funció pública, amb la finalitat d'ajustar-se al principi d'eficàcia que es demana a tota Administració pública i sense oblidar, mai, que una aplicació desproporcionada sí que podria ser inconstitucional per discriminatòria.

Havent establert i exposat quina és la doctrina jurisprudencial sobre la matèria, ara correspon passar a examinar quin ha estat el tractament que la normativa específica reguladora de la funció pública a l'àmbit de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears ha donat a aquesta qüestió concreta.

Amb caràcter previ, s'ha de precisar que la norma reguladora de la funció

pública, a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, és la Llei 2/1989, de 22 de febrer, que és posterior en el temps (1986-1989) a la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística a les Illes Balears.

Aquest caràcter de llei posterior fa possible que el text de l'articulat de la Llei de la funció pública incorpori els pronunciaments que la Llei de normalització lingüística pretenia traslladar, des de la regulació de caràcter general, a l'àmbit concret i específic de les relacions de supremacia especial que informen el contingut bàsic de la funció pública. Aquesta situació implica, no obstant això, conseqüències jurídiques que no són totalment favorables a interpretacions extensives del contingut de la normativa lingüística.

Efectivament, un cop publicada la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística a les Illes Balears, amb caràcter de norma aplicable a tot l'àmbit de la Comunitat Autònoma, el contingut d'aquesta, de caràcter general, comprèn: l'ús oficial de la llengua, l'ensenyament, els mitjans de comunicació social, la funció normalitzadora dels poders públics i els dota d'una sèrie de mesures d'abast genèric i, tot això, sense perjudici que, en aquest àmbit multidisciplinar, la Llei contengui alguna referència concreta (Títol I. De l'ús oficial, article 16 i Títol IV. De la funció normalitzadora dels poders públics, article 35) a la matèria de funció pública que, en definitiva, com es podrà comprovar després, s'han traslladat amb la major literalitat possible al text de la Llei de la funció pública, però que, un cop feta aquesta translació legislativa, s'ha d'assenyalar que el contingut de la Llei de funció pública es converteix, com a llei posterior i llei especial, en text que preval davant el contingut de la Llei de normalització lingüística en aquesta matèria concreta.

Si passam a l'articulat concret de la Llei de la funció pública, resulta que l'article 45 d'aquest text legal (Títol IV. Estructura i organització de la funció pública. Capítol V. Selecció de personal i proveïment de llocs de treball), acollint clarament el que disposa l'article 16.2 de la Llei de normalització lingüística, estableix que «...A les proves selectives que es realitzin per a l'accés a les places de l'Administració a l'àmbit territorial de les Illes Balears, s'ha de tenir en compte, entre altres mèrits, el nivell de coneixement de les dues llengües oficials, la ponderació del qual determinarà l'Administració per a cada nivell professional. Els qui superin les proves selectives han d'acreditar els seus coneixements del català oral i escrit. En cas contrari, quedaran compromesos a la realització dels cursos que, amb aquesta finalitat, organitzi la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i a presentar els certificats d'aprofitament corresponents».

El Decret 100/1990, de 29 de novembre, que, tot desplegant la Llei de normalització lingüística, regula l'ús de les llengües oficials de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, encarregà al Govern perquè, a proposta de la conselleria competent en matèria de personal, fixés els criteris de classificació dels llocs de treball del personal al servei de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, d'acord amb els nivells de coneixement de català necessaris per ocupar-los (article 24.1) i que en totes les bases de les convocatòries per a la selecció de personal al servei de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, funcionaris o contractats, en propietat o amb caràcter temporal, fins i tot les de promoció interna, s'ha d'incloure la pràctica obligatòria d'un exercici de català o l'acreditació del seu coneixement, segons el cas, amb l'objectiu de valorar i assegurar que el nivell de coneixement de l'aspirant correspon al nivell assignat obligatòriament a cada lloc, a més de considerar-ho com a mèrit en tots els casos, d'acord amb l'article 45 de la Llei de la funció pública de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. Aquells que superin les proves selectives i no hagin acreditat els coneixements de català necessaris resten obligats a realitzar els cursos que s'organitzin amb aquesta finalitat, d'acord amb l'article 25, i a presentar el certificat d'aprofitament corresponent. (Article 26, apartats 1 i 2).

Aquest context roman inalterable fins a la publicació del Decret 27/1994, d'11 de març, pel qual s'aprova el Reglament d'ingrés del personal al servei de l'Administració de la Comunitat Autònoma, el qual dedica un capítol de l'articulat (el capítol IX) a la regulació de la llengua pròpia d'aquesta comunitat autònoma pel que fa referència a l'ingrés del personal al servei de l'Administració.

L'article 39 del Reglament esmentat disposa que: «Aquells que aspirin a ocupar els llocs de treball inclosos en la convocatòria que, d'acord amb la relació de llocs aprovada, tinguin assignat un nivell determinat de coneixement de la llengua catalana que sigui un requisit essencial per exercir-

los, hauran de superar la puntuació mínima exigida en la convocatòria de l'exercici corresponent, el qual serà sempre el primer dels que es realitzin a la fase d'oposició».

L'article 40.1 del mateix reglament, d'altra banda, estableix que: «Aquells que resultin seleccionats i obtinguin un lloc de treball que, d'acord amb la relació de llocs aprovada, tinguin assignat un determinat nivell de coneixement de la llengua catalana que no constitueixi requisit essencial per exercir-lo, hauran

d'acreditar, si no ho havien fet eventualment en l'exercici voluntari de llengua catalana que estableixi la convocatòria, que tenen aquest nivell de coneixement. En cas contrari, i abans de la presa de possessió, d'acord amb el que disposa l'article 45 de la Llei 2/1989, de 22 de febrer, de la funció pública de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, s'hauran de comprometre a realitzar els cursos que organitzi amb aquesta finalitat l'Administració autonòmica, a través de l'Institut Balear de l'Administració Pública o l'organisme o servei que exerceixi aquestes funcions, fins a assolir el nivell corresponent al lloc de treball, circumstància que s'acreditarà presentant el certificat corresponent».

L'article 40.2 del reglament esmentat, així mateix, estableix que: «Si el personal compromès a assistir a aquest curs o cursos deixava d'anar-hi sense causa justificada, es considerarà falta, a l'efecte de l'aplicació del règim disciplinari regulat en el capítol V (articles 96 a 103), títol V, de la Llei 2/1989, de 22 de febrer, de la funció pública d'aquesta comunitat autònoma. La gravetat o levitat d'aquesta falta es qualificarà atenent els criteris continguts a l'article 100 de l'esmentada Llei 2/1989».

Aquestes redaccions continuen mantenint l'estat dels requisits lingüístics per a l'accés a la funció pública de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en els mateixos termes de disponibilitat que va establir l'article 45 de la Llei de la funció pública oportunament si bé augmenten el matís d'exigència del coneixement de la llengua pròpia de la Comunitat Autònoma i, com a conseqüència d'això, en les proves selectives realitzades fins ara, no s'ha imposat l'exigència d'haver d'acreditar el coneixement de la llengua pròpia de les Illes Balears com a requisit imprescindible i inexcusable que, si no es podia acreditar, impedisís la superació de les dites proves selectives.

En la pràctica, la no acreditació dels coneixements orals i escrits de català únicament provocava el compromís de realitzar els cursos que l'Administració organitzàs i de presentar el certificat d'aprofitament corresponent.

Tot el que hem dit s'ha de posar en contacte ara mateix, amb la realitat per la qual travessa la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i contrastar-ho, a nivell sociolingüístic, amb les exigències i compromisos que el poder públic ha d'assumir en raó dels postulats ideològics que, en un sistema democràtic, antecedeixen a la consecució de l'acció de govern.

Com a conseqüència de tot això, i un cop passats més de tretze anys des de l'entrada en vigor de l'Estatut d'Autonomia, quan s'han complert els deu anys de l'efectivitat de la Llei de normalització lingüística i amb més de set anys d'experiència en la pràctica derivada de l'aplicació de la Llei de la funció pública de la Comunitat Autònoma, es considera convenient i oportuna la modificació, mitjançant la redacció d'un nou text, de l'article 45 de la Llei 2/1989, de 22 de febrer, de la funció pública de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

Article únic

L'article 45 de la Llei 2/1989, de 22 de febrer, de la funció pública de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, queda redactat amb el tenor literal següent:

«La selecció del personal al servei de l'Administració autonòmica, sigui funcionari, sigui laboral, d'acord amb l'oferta pública d'ocupació que s'hagi realitzat, s'ha d'efectuar amb criteris d'objectivitat en aplicació dels principis d'igualtat, mèrit i capacitat dels aspirants i amb convocatòria pública prèvia.

A les proves selectives que es realitzin per a l'accés a les places de l'Administració en l'àmbit territorial de les Illes Balears, s'ha d'acreditar el coneixement de la llengua pròpia de la Comunitat Autònoma en expressió oral i/o escrita, respectant plenament el principi de proporcionalitat a nivell d'exigència d'un determinat coneixement, que haurà d'estar relacionat, en qualsevol cas, amb les places o funcions de què es tracti».

Disposició derogatòria

Resten derogades totes les disposicions que s'oposin al que disposa aquesta llei o la contradiguin.

Disposició final primera

S'autoritza el Govern de la Comunitat Autònoma perquè, per via reglamentària, desplegui i precisi l'abast del contingut de la llei present.

Disposició final segona

Aquesta llei entrarà en vigor l'endemà d'haver-se publicat en el *Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears*.

Per tant, ordén que tots els ciutadans guardin aquesta llei i que els tribunals

i les autoritats als quals pertoqui la facin guardar.

Palma, a 23 d'abril de 1996.

EL PRESIDENT,
Cristòfol Soler i Cladera.

El conseller de la Funció Pública,
José Antonio Berastain Diez.

— o —

3.-D'altres disposicions

CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS

Núm. 9107

CORRECCIÓ D'ERRADES de l'Ordre del conseller de Cultura, Educació i Esports, de dia 27 de març de 1996, per la qual es fixen les assignatures dels cursos de reciclatge i de formació lingüística i cultural que haurà de fer el professorat que tenia més de 55 anys en el moment de la publicació de l'Ordre del 5 d'octubre de 1995 que regula aquests cursos.

Advertides errades materials en la inserció de l'Ordre esmentada, publicada en el BOCAIB núm. 47 de data 16 d'abril de 1996, a la pàgina 4.151, es transcriu tot seguit la rectificació escaient:

* Allà on diu:

«L'Ordre del 5 d'octubre de 1995" (al final del títol de la disposició, en la primera ratlla del primer paràgraf i al final del primer paràgraf de l'exposició de motius, i en la primera i segona ratlles del número 1 de l'Ordre)

* Ha de dir:

«Ordre del 25 de març de 1996»

Palma, 25 d'abril de 1996
La Secretària General Tècnica
Concepció Sartorio i Acosta

— o —

CONSELLERIA DE TURISME

Núm. 8902

Notificació de la resolució de declaració de caducitat de l'expedient núm. 75/89, referent a la sol·licitud d'autorització prèvia de construcció d'uns apartaments anomenats «APARTIBIZA TUR», sitos en las parcelas 92 y 93 de S'Argamassa, t.m. de Santa Eularia del Riu, Eivissa, al seu titular APARTIBIZA TUR, S.A.

Com a conseqüència de la sol·licitud presentada, davant la Delegació d'Eivissa, per D. Luis Tur Mayans, en representació de APARTIBIZA TUR, S.A., en data 19 de maig de 1989, amb registre d'entrada núm. 449, referent a l'autorització prèvia de construcció, dels apartaments turístics anomenats «Apartibiza Tur», situats a les parcel·les 92 i 93 de S'Argamassa, t.m. de Santa Eularia del Riu, Eivissa, amb una capacitat de 25 estudis; així com la documentació presentada en les dates següents: 8 de juny de 1989, amb registre d'entrada núm. 3722; 29 d'agost de 1989, amb registre d'entrada núm. 828; y 20 de setembre de 1989 amb registre d'entrada núm. 918.

Resultant que, en data 26 d'octubre de 1995 es va publicar, al BOCAIB núm. 134, que disposàveu d'un termini de 10 dies, per formalitzar correctament l'expedient de sol·licitud d'autorització prèvia de construcció, i, d'acord amb el que preveu l'article 71.1 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, aportar la següent documentació:

- Projecte contra incendis segons la normativa vigent.

Atès que ja ha passat el termini per a la formalització de l'esmentat